

DET KOM ETT BREV FRÅN MÜNCHEN

HÅKAN NESSER

Det kom ett brev
från München

Roman

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Inledande anmärkning

Staden Kymlinge existerar inte på kartan, ej heller Sillingbo och en och annan gata i Oskarshamn. Casa Sotterhill brann ner i slutet av 2012 och på platsen ligger numera en anläggning för utvinnande av bio-bränsle ur slaktrester.

I.

22-25 DECEMBER

I

Lars

När Lars Rute stod och tankade på en bensinstation i närheten av Jönköping två dagar före julafton i Herrens år 2020, insåg han – i ett ögonblick av tillfällig klarsyn – att han var förbannad på i stort sett allting.

Lågmält och undertryckt visserligen, i enlighet med hans återhållna karaktär. Men ändå, förbannad var han.

På sin äldste bror Ludvig, den egocentriska och självupptagna skithögen, som var orsaken till att han stod här i blåsten och regnet och macklade med det krånglande tanklocket och försökte glömma bort att han var kissnödig.

På sin fru Ellen, som satt kvar i värmen i framsätet med nymålade naglar och en ljudbok i öronen och som var den som övertalat honom att ge sig ut på den här resan tvärs igenom landet. Trots att coronasmittan spred sig som en löpeld och alla människor hade uppmanats att hålla sig hemma och fira jul tillsammans med krukväxterna och katten och ingen annan.

På själva viruset, covid-19, som nu snart härjat i ett år och som fått honom att slå vantarna i bordet och till rejält underpris sälja de båda restauranger han framgångsrikt drivit i massor av år.

På Folkhälsomyndigheten, detta inkompetenta gäng av sega gubbar och gummor, som varje dag stod och presenterade en massa kurvor och siffror och deprimerande lullull i direktsändning i arton mediekanaler, men inte verkade bry sig om att folk dog som flugor ute i verkligheten – på äldreboenden, på överfulla intensivvårdsavdelningar och annorstädes – eller att sjukhuspersonalen kräktes blod och sa upp sig i parti och minut.

Och vidare, sedan tanklocket gett upp sitt motstånd och den svindyra bensinen rann till:

På en regering som knappast skulle ha klarat av att sköta en bostadsrättsförening, som velade hit och dit och pruttade ur sig meningslösa förmaningar som man inte behövde åtlyda om man inte hade lust, vilket fick till följd att Sverige hade bland de högsta coronadödstalen i världen per hundrausen invånare.

På en massa syrianer som höll stora, trånga fester i Södertälje med omnejd, dansade hand i hand och gav fullständigt fan i att de spred viruset som maskrospollen över landet.

På Oskarshamns ishockeylag, som han hade sponsrat med dyra restaurangpengar när de faktiskt lyckats hanka sig kvar i elitserien, men som nu förlorat inte mindre än tretton matcher på raken. Tack och lov var det förbjudet att gå och titta, så han slapp åtminstone sitta på hedersläktaren och försöka se glad ut.

Och sist men inte minst: på munskyddet, som Ellen införskaffat och som han nu drog på sig och gick in i butiken för att kissa, betala bensinen och köpa kaffe. I toalettspiegeln fick han syn på sig själv och kunde konstatera att han såg ut att ha ett par barntrosor i ansiktet. Ljusblå med röda små smultron eller någon annan jävla sorts bär.

Jag är så trött, tänkte Lars Rute och knäppte gylfen. Så ända inåthelvete trött på det här spektaklet som ska föreställa ett liv.

”Gick det bra?” frågade Ellen när han åter tagit plats i förarsätet.

”Jodå föralldel”, svarade Lars. ”Hur många sådana där munskydd köpte du?”

”Tvåhundra”, sa Ellen. ”De var fantastiskt billiga.”

”Det kan jag tro”, sa Lars.

”Igår vände det.”

”Va?” sa Lars.

”Årets mörkaste dag. Vi går mot ljusare tider.”

”Fint”, sa Lars, brände tungan på kaffet och startade bilen.

Sedan sa de inget mer under några mil. Men mörkret tätnade omkring dem och deras trötta gamla Skoda, trots att klockan inte var mer än tre, halv fyra på eftermiddagen. Av någon anledning kom Lars att tänka på en annan jul, för tio år sedan eller däromkring, då de suttit med var sin färggrann drink i handen i vilstolar på en solbesänkt strand i Thailand. Inte ett bekymmer så långt ögat och tanken nådde. Det var då ett jävla minne att dyka upp.

”Jag tycker ändå det ska bli intressant att träffa honom”, framförde Ellen när det av allt att döma blivit en paus i ljudboken.

Det var fjärde eller femte gången hon framfört just detta sedan det hela kommit på tapeten under gårdagen, och Lars svarade inte.

”Jag menar, han är ju ändå din bror och jag har aldrig sett honom.”

Det ägde sin riktighet. Lars och Ellen hade träffats 1996, samma år som Ludvig slog sig ner på Rivieran för gott, och under de tjugofyra år som gått hade det inte förekommit någon kontakt bröderna emellan. Jo, ett par julkort, en och annan hälsning på mejlen, men inte mer än så.

Det hade sina orsaker, på samma vis som nästan allting har det.

Kontakten med Lars övriga syskon hade varit aningen bättre, men inte mycket. Ellen hade träffat dem två gånger vardera. Som hastigast och lika oplanerat som tandvård; någon sorts familjesammanhållning kunde man knappast tala om.

Även detta hade sina orsaker. Måhända samma.

”Tråkigt att han ska vara sjuk, bara.”

Lars kunde inte hålla tillbaka en fnysning.

”Vi får väl se hur det är med den saken.”

”Vad menar du med det?”

”Jag menar bara vad jag säger. Att vi får se.”

”Du tänker alltså att det inte stämmer. Varför skulle hon påstå att han är sjuk om han inte är det?”

Lars suckade och började köra om en långtradare. Ellen satt tyst, det gjorde hon alltid när han körde om. Som om hon bad en tyst bön att de skulle hinna förbi innan de frontalkrockade med en annan långtradare. Han hade lagt märke till att hon ibland också blundade under dessa kritiska sekunder, precis som hon gjorde när det kom en otäck scen i en tevefilm eller på bio.

Fast på bio hade de inte varit på... han försökte räkna efter... åtminstone femton år. Det sista han mindes att de sett tillsammans i en riktig salong var en svensk deckare med Sven Wollter, och det kunde till och med ha varit före

millennieskiftet. Fast varför skulle man gå på bio när man kunde sitta hemma och se film? Slippa den äckliga lukten av popcorn på köpet.

Omkörningen lyckades och Ellen öppnade munnen igen.

”Vi blir ju bara fyra, så vi håller oss till rekommendationerna.”

”Dessa rekommendationer”, sa Lars.

”Och visst passade det bra, nu när Lisa och Malcolm inte kunde komma hem?”

Lars insåg att det fanns ytterligare en sak han var förbannad på. Storbritannien. Dottern Lisa pluggade sedan två år på London University, var sedan nästan lika länge tillsammans med en viss Malcolm Innings, och planen hade varit att det unga paret skulle komma över och fira jul hemma i Oskarshamn. Men pandemin hade förstås satt käppar i hjulet för ett sådant tilltag; om det fanns något land i världen som var sämre än Sverige på att hantera viruset, så var det England. Det hade sett åtminstone halvhoppfullt ut fram till för några dagar sedan, men så hade man hittat en ny mutation i grevskapet Kent, eller var det nu var, och i stort sett vartenda land i Europa hade stoppat passagerartrafik från öriket. Till och med Sverige.

Dessutom hade tydligen tidernas clown, premiärminister Boris Johnson, även känd som Den gula gummiankan, för avsikt att låta landet krascha ut ur EU om en dryg vecka. Med komplikationer lika oöverskådliga som månens baksida. Ja, fy fan, tänkte Lars Rute och spillde kaffe på tröjan, man skulle flytta till Tonga.

”Varför säger du inget? Det är ändå din bror vi är på väg till?”

Lars funderade en stund.

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-080088-8
Copyright © Håkan Nesser 2023
OMSLAG Ilse-Mari Berglin
TRYCK Scandbook, EU 2023